

Tampereen seurakuntien
kesätapahtumia tässä lehdessä

Kerkkäpolku
vie nuoria
kohti työelämää
A 4–5

Tuhkauurnan muotoilu
saa pohtimaan
kuolevaisuutta
A 10

Sillan pöllöpönttö
sai vihdoin
pörröisiä asujia
A 12

Korkeushyppääjä
Ella Junnila:

”Meidän jokaisen eteen tulee vaikeita
päiviä ja hankalia valintoja.
Uskon silti, että elämä kantaa.”

A6

Pitkäjänteistä työtä ympäristön hyväksi

TAMPEREEN SEURAKUNTIEN ja Apulanta-yhtyeen metsänistutushanke sai mediassa huomiota toukokuussa.

Yhtye etsi kohdetta Tampereelta Minusta kasvaa puu -hankkeelleen, ja seurakunnilla oli sopiva alue talousmetsää Teiskossa. Julkisuudessa alkoi kuitenkin keskustelu viherpesusta sekä ilmaisen työvoiman käyttämisestä istutustöissä.

Ajatus viherpesusta tuntuu erikoiselta. Ei tarvitse kuin lukea läpi Tampereen seurakuntien ympäristöohjelma, kun tulee vakuuttuneeksi, että yhtymä ottaa tosissaan Raamatun ohjeen luomakunnan varjelemisesta. Jo vuosikymmenien ajan se on sitoutunut vähentämään oman toimintansa hiilipäästöjä ja edistämään kestävä elämäntapaa. Kiinteistöjen hiilipäästöt ovat vähentyneet 75 prosenttia kuuden viime vuoden aikana.

Seurakuntayhtymä hakee jälleen Kirkon ympäristödiplomia eli ympäristöjärjestelmää vuosiksi 2025–2029. Ensimmäisen kerran diplomi myönnettiin vuonna 2002.

Ympäristö otetaan huomioon kaikessa seurakuntien toiminnassa. Diplomin osioita ovat kasvatus, jätehuolto ja kiertotalous, ruoka ja keittiöt, energia ja kiinteistöt, hautausmaat, metsät ja muut luontoalueet sekä liikenne.

Metsäsuunnitelma uudistetaan vuosiksi 2027–2036, ja siihen on tarkoitus sisällyttää nykyistä enemmän kestävä metsänhoidon toimenpiteitä ja edistää metsien suojelua. Tällä hetkellä suojeltuja alueita on noin 25 hehtaaria.

Lasten ja nuorten parissa kerhoissa, leireillä ja partiossa on tehty hienoa ympäristötyötä vuosikymmeniä. Tuoreessa ympäristökasvatussuunnitelmassa myös korostetaan, että jokainen seurakunnan työntekijä, luottamushenkilö ja seurakuntalainen voi toimia ympäristökasvattajana.

Luontoarvojen kunnioittaminen edistää virkistymistäkin. Vehreillä hautausmailla ja pyhiinvaelluspoluilla liikkuminen tarjoaa kaupunkilaisille mahdollisuuden hengelliseen hiljentymiseen sekä henkiseen ja fyysiseen voimaantumiseen.

Jo Elias Lönnrot kirjoitti virressään *Taas kukkilla kukkulat* luonnon hyvää tekevistä vaikutuksista: ”Lehteen ja kukkaan/ Luoja, saat/ auringon nousun, laskun maat/ iloksi ihmisille”. (Virsi 572)

Ympäristötyötä ei tehdä kirkossa imagon kohoittamisen vuoksi, eikä vapaaehtoisia metsänistuttajia ole syytä leimata ilmaistyövoimaksi. Tänäkin kesänä Tampereen seurakunnat tarjoaa nuorille 200 kesätyöpaikkaa.

Myös Sillan toimitus on tehnyt parhaansa kertoessaan kirkon ympäristötyöstä. Kevään ilahduttavin asia on, että lehden nimikkopöytä Niihassa sai vihdoinkin pyöreäkasvoiset asukkaat.

Virkistävää ja luonnonläheistä kesää Sillan lukijoille!

Kesä-elokuu | Tekstit Teemu Paarlahti

Kuva: Kimmo Huima

Puhaltava Jumala

”Ja Herra Jumala muovasi maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän henkäyksen. Näin ihmisestä tuli elävä olento.” (I Moos 2:7). Kuva ihmiseen elämän puhaltavasta Jumalasta on herkkä ja vahva: Jumala on puhaltava Jumala.

Myös helluntaina, seurakunnan syntymäpäivänä, Jumala puhaltaa: ”kuin olisi käynyt raju tuulenpuuska” (Apt 2:1). Hänen henkensä luo seurakuntaan elämän. Se tekee kirkosta enemmän kuin samoin ajattelevien kerhon. Jumala puhaltaa elämän niin ihmiseen kuin kirkkoonkin. Hän on meille elämän monella tavalla kolhimille puhaltava Jumala.

”Kuinka ääretön onkaan Jumalan rikkaus, kuinka syvä hänen viisautensa ja tietonsa!”
(Kirje roomalaisille 11:33)

”Rukoilemisessa on jotain vialla, jos se sisältää neuvojen antamista Jumalalle.”
Jouni J. Särkijärvi:
Varokaa purevia aforismeja
(BoD 2025)

Tulevat pyhät 4.6.–3.9.2025

7.–8.6. Helluntai: hyvää syntymäpäivää, seurakunta! (Ps. 68:5–11)

15.6. Pyhän Kolminaisuuden päivä: Jumala yli ymmärryksen. (Room. 11:33–36)

21.6. Juhannus: tietä Kristukselle! (Ap. t. 13:23–26)

22.6. Taivaan aarteet, vai maan? (Luuk. 16:19–31)

29.6. Kutsu kuuluu (Luuk. 14:16–24)

6.7. Kaiken armon Jumala (1. Piet. 5:5–11)

13.7. Niin kuin itsesi armahdetaan (Luuk. 6:36–42)

20.7. Apostolien päivä: julistamaan valitut. (Room. 1:1–7)

27.7. Rakkauden laki on kristityn laki (Matt. 5:20–30)

3.8. Kirkastussunnuntai: ”Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä.” (Matt. 17:1–8)

10.8. Jumala, ohjaa minua totuuteen (Matt. 7:15–23)

17.8. Mahdollisuuksien rajoissa, totuudesta tinkimättä (Luuk. 16:1–9)

24.8. Kuulevin korvin (Luuk. 16:1–9)

31.8. Itsestäni liikoja luulematta, Jumalasta kaiken uskoen (Luuk. 18:9–14)

4 Kysymystä

Kuva: Aleksi Murttojärvi

Kymmenen päivää kestävät monikieliset leirit tarjoavat uusia ystävyssuhteita, kulttuurienvälistä vuorovaikutusta ja monia muistoja. Kuvassa on isosia Päiväkummussa nuorten leirillä keväällä 2024.

Mitä ovat kansainväliset riparit?

LASTEN JA NUORTEN KESKUS on koonnut rippikouluihinsa ympäri maailmaa asuvia ulkosuomalaisia nuoria yli 30 vuoden ajan ja Suomen Lähetysseura on järjestänyt lähetysteemoihin ja musiikkiin keskittyviä rippileirejä Päiväkummussa vuodesta 1957 alkaen. Nämä järjestöt järjestävät leirejä nykyään yhdessä. Haku kesän 2026 leireille jatkuu elokuun loppuun.

1 Mitä leireillä tapahtuu, suunnittelija Kaisa Kahra Lasten ja nuorten keskuksessa?

– Kansainvälisille rippileireille osallistuu vuosittain yhteensä noin 200 nuorta, eli joka leirillä on noin 50 nuorta. Ne tarjoavat sekä Suomessa että ulkomailla asuville suomalaisille nuorille mahdollisuuden tulla Suomeen ripareille, jotka ovat monikielisiä ja joilla ymmärretään muun muassa se, kuinka monenlaisista taustoista vaikka uskontokasvatuksen näkökulmasta nuoret tulevat.

– Asiat tapahtuvat sekä suomeksi että englanniksi, minkä lisäksi riparilaiset, isokset, leiriavustajat ja ohjaajat tuovat mukaan muitakin osaamia kielisiä. Myös suomalainen kulttuuri on tärkeässä osassa. Kansainväliset rippikoulut ovat mahdollistamassa tärkeän sukupolvikokemuksen erityisesti ulkosuomalaisille nuorille, joille suomen kieli voi olla haastava.

2 Keitä niille osallistuu?

– Kansainvälisyydestä kiinnostuneita nuoria, lähetystyön asiantuntijoiden ja seurakuntien työntekijöiden lapsia ja erityisesti nuoria, jotka voivat olla jo toisen tai kolmannen polven ulkosuomalaisia. Kesän 200 rippikoululaisia tulee kuudelta mantereelta ja 27 maasta. Myös osa ohjaajista ja isosista tulee ulkomailta.

– Vuonna 2025 kaikki varsinaisen haun aikaan hakeneet saivat paikan, peruutuspaikkoja ei ole juuri ollut tarjolla. Jos varmasti haluaa päästä mukaan, suosittelme hakemaan mahdollisimman monelle kesän neljästä leiristä.

– Isosena oli mahtavaa! Oli hauskaa tuoda esille suomalaista kulttuuria nuorille, joiden elämässä se ei välttämättä näy yhtä vahvasti. Samalla oli huikeaa päästä tapaamaan näitä nuoria, jotka olivat tulleet Suomeen juuri riparia varten, ja oppimaan myös heiltä paljon uutta. Kv-riparille tulleistä jokainen oli tullut leirille omasta tahdostaan oppia ja kokea ikimuistoisia hetkiä.

3 Millaisia kokemukset ovat olleet, 17-vuotias Siiri Salmi Tampereelta?

– Ripari on ollut kesän kohokohta. Kv-ripareilla on mahtava yhteishenki ja turvallinen fiilis. On ihanaa päästä tutustumaan uusiin ihmisiin ja luomaan uusia muistoja heidän kanssaan.

– Olen lähdössä riparille isoseksi jo toista kertaa, koska tykkäsin olla isosena niin paljon. Minusta on ihanaa olla osa sitä porukkaa, jonka avulla nuoret saavat nauttia riparikokemuksestaan.

– Isosena oli mahtavaa! Oli hauskaa tuoda esille suomalaista kulttuuria nuorille, joiden elämässä se ei välttämättä näy yhtä vahvasti. Samalla oli huikeaa päästä tapaamaan näitä nuoria, jotka olivat tulleet Suomeen juuri riparia varten, ja oppimaan myös heiltä paljon uutta. Kv-riparille tulleistä jokainen oli tullut leirille omasta tahdostaan oppia ja kokea ikimuistoisia hetkiä.

4 Suositteletko näitä leirejä muillekin?

– Todellakin! Luulen, että kv-riparit eroavat todella paljon muista Suomen kaupunkien paikallisten seurakuntien ripareista. Riparilaisena pääsee tutustumaan kansainvälisten rippikoulujen käytäntöihin ja tapoihin sekä mukaan oppimaan uutta muista, maailmasta ja Jumalasta.

– Isosena pääsee vaikuttamaan ja varmistamaan riparilaisille ikimuistoisen leirin, laajentamaan omaa käsitystään kansainvälisyydestä sekä oppimaan yhteistyötä erilaisten ihmisten kanssa.

Asta Kettunen

Lisää: siltalehti.fi; lnk.fi/kansainvalinen-rippikoulu

Lamminpään hautausmaa saa sähköä auringosta

Lamminpään hautausmaan tontille on avattu uusi maavoimala. Hautausmaan joutomaalle asennetut 108 aurinkopaneelia tuottavat kesäpäivisin sähköä koko Lamminpään hautausmaan ja sen kappelin tarpeisiin. Sähköä tarvitaan esimerkiksi kastelulaitteisiin.

– Tarkoituksemme on tuottaa sähköä nimenomaan omiin tarpeisiimme, kertoo Tampereen seurakuntien kiinteistöjohtaja **Heikki Päätaalo**.

Lamminpään hautausmaan maavoimala on sijoitettu toistaiseksi käyttämättömälle maa-alueelle. Maavoimalat ovat nimensä mukaisesti maahan sijoitettuja aurinkovoimaloita.

– Maavoimalat ovat taloudellisesti järkevä ratkaisu, sillä paneelit voidaan asentaa parhaaseen mahdolliseen kuluun. Näin ollen sähköntuotanto jakautuu päivällä mahdollisemman pitkälle aikavälille, ja pystymme hyödyntämään sähköstä suurimman osan itse, Päätaalo toteaa.

Aurinkopaneelit on sijoitettu mahdollisimman kauas joutomaalle mahdollistaen hautausmaan laajentumisen tulevaisuudessa. Ne eivät myöskään aiheuta esteettistä haittaa.

Vuoteen 2030 mennessä tavoitteena on, että vähintään viisi prosenttia seurakuntayhtymän käyttämästä sähköstä on tuotettu omista voimaloissa.

Aito-keskuksen aurinkovoimalan ja Lamminpään maavoimalan lisäksi aurinkovoimaloita on tulossa Hervannan kirkkoon ja Luhtaanrannan leirikeskukseen.

Hilla Vuorinen

Lisää: tampereenseurakunnat.fi

Mehiläistarhat Lamminpään ja Pispalaan

Toukokuussa Lamminpään hautausmaalle tuodaan neljä mehiläistarhaa yhteistyössä Pirkka-Hämeen Mehiläishoitajat -yhdistyksen kanssa.

– Tarhat tarjoavat pölyttäjiä tärkeän elinympäristön ja rikastuttavat alueen luonnon monimuotoisuutta. Hanke ilmentää luomakunnan kunnioittamista ja mehiläisten merkitystä luontokumppanina, toteaa Harjun seurakunnan ympäristötiimin jäsen, johtava varhaiskasvatuksen ohjaaja **Anne Ryyppö-Prami**.

Mehiläisten tuottama hunaja kerätään talteen elokuussa. Myös Pispalan kirkolle sijoitetaan viime vuoden tapan kaks mehiläistarhaa.

Tampereen seurakuntien sateenkaarityön marssijoita ja vapaaehtoisia saapumassa Sorsapuistoon kesällä 2024.

Tampereen seurakuntayhtymä mukana Manse Pridessa

Tampereen seurakuntayhtymä on tänä vuonna ensimmäistä kertaa Manse Pride -tapahtuman virallinen yhteistyökumppani. Seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen oikeuksia ja yhdenvertaisuutta edistävä tapahtuma järjestetään Tampereella kesäkuussa.

Yhteistyökumppanuuden virallistaminen on luontevaa jatkoa aiemmalle yhteistyölle. Jo vuosien ajan tapahtumaviikolla on järjestetty Pride-messu, ja seurakuntien työntekijöitä ja vapaaehtoisia on ollut mukana Pride-marssilla. Tänä vuonna työntekijöitä ja vapaaehtoisia on tavattavissa myös esittelypisiteellä marssin jälkeen Sorsapuiston pääjuhlassa.

Manse Pride -viikko 9.–15.6. Tampereella. Pride-messu Vanhassa kirkossa 13.6. kello 18. Pääjuhla 14.6. kello 15–18 Sorsapuistossa

Kaksi avioliittokäsitystä ei mennyt läpi kirkolliskokouksessa

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokous ei onnistunut löytämään ratkaisua avioliittoa koskeviin näkemyseroihin. Lakivaliokunnan ehdotus hyväksyä piispainkokouksen esitys kahdesta rinnakkaisesta avioliittokäsityksestä hävisi lopullisen äänestyksen 62–40 (tyhjiä kuusi) kirkolliskokouksen täysistunnossa torstaina 8. toukokuuta.

Muutoksen tekemiseen olisi tarvittu määränemmistön eli kolmen neljäsosan, tässä tapauksessa 77 edustajan tuki.

Toukokuussa 2024 kirkolliskokoukselle tekemässään esityksessä piispat ehdottivat, että kirkkojärjestykseen lisätään säännös rinnakkaisista avioliittokäsityksistä. Toisessa käsityksessä avioliitto ymmärretään kahden henkilön välisenä ja toisessa miehen ja naisen välisenä.

Kätketyt äänet nostaa esiin ikäihmisten kaltoinkohtelun

Kansainvälistä World Elder Abuse Awareness Day -päivää vietetään kesäkuussa. Kätketyt äänet -päivän tarkoituksena on tehdä ikääntyneisiin kohdistuvaa kaltoinkohtelun ja väkivallan vastaista työtä näkyväksi ja herättää keskustelua.

Pirkanmaan väkivaltatyön verkoston järjestämää tapahtumaa vietetään perjantaina 13. kesäkuuta kello 9–13 Tammelantorilla.

Puheenvuorojen pitäjien lisäksi tapahtumassa esiintyvät stand up -koomikko Anitta Ahonen, Karoliina Blackburn ja Costello Hautamäki sekä Muroleen-Teiskon eläkeläiset -yhdistyksen Iloisesti ikääntyen -lauluryhmä.

Kerkkäpolku johtaa kohti työelämää

Kerkkäpolku-hanke palkkasi kahdeksan nuorta aikuista työskentelemään luonnon-tuotteiden keruun parissa touko–kesäkuussa.

Työntekijät keräävät kuusenkerkkiä Tampereen seurakuntien metsistä Teiskossa. Ohjaaja on kouluttanut työntekijät tehtävään ja on heidän kanssaan koko kahden viikon työjakson ajan.

Nuoret suorittavat halutessaan Kerääjäkortti-testin. Kortin avulla työntekijä voi jatkaa ammattimaista luonnon-tuotteiden keruuta ja myyntiä esimerkiksi kevytyrittäjänä.

Idea Kerkkäpolusta syntyi, kun Osuuskunta Luonto&Keruun jäsen **Tuomas Lilleberg** sekä Hyvinvointia ja makuja Pirkanmaan metsistä -hankkeen projektipäällikkö Eveliina Oinas ottivat yhteyttä Tampereen seurakuntiin.

– Keskustelujen myötä kehkeytyi ajatus työllistää nuoria keräämään kerkkää seurakuntien metsissä. Kotipesä-hanke oli myös tiedustellut seurakuntien mahdollisuutta työllistää nuoria, joten nämä kaksi asiaa yhdistettiin vahvalla ympäristötyön näkökulmalla, kertoo Tampereen seurakuntien ympäristötoimikunnan sihteeri **Sari Peltonen**.

Peltonen uskoo, että hankkeen avulla voisi luoda uuden toimintamallin, joka tukee sekä nuorten työllistymistä että heidän luontosuhdettaan.

Valinnoissa suosittiin hakijoita, jotka kaipaavat tukea työllistymiseen. Työntekijät ovat pirkanmaalaisia 18–29-vuotiaita nuoria.

– Kotipesä-hankkeen näkökulmasta

tavoitteena on tukea nuorten aikuisten siirtymistä kohti työtä ja koulutusta. Tarjoamme heille mahdollisuuden matalan kynnyksen työhön, jossa he pääsevät harjoittelemaan työelämän pelisääntöjä. Voimme mahdollisesti auttaa heidän työllistymistään myös jakson jälkeen, kertoo hankekoordinaattori **Auro-ra Juntunen**.

Kotipesästä voimavaroja työelämään -hanke on Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymän ja Länsi-Suomen Diakonialaitoksen säätiön kumppanuushanke. Se on Euroopan sosiaalirahaston osarahoitama.

Lisäksi Kerkkäpolku-hanke on saanut rahoitusta Tampereen seurakuntien Osallistuvasta budjetoinnista, Martinus-säätiöltä ja muista seurakuntayhtymän budjettivaroista.

Ulkoilu ja keräily kiinnostavat

Yksi Kerkkäpolku-hankkeen kerääjäksi valittu nuori on 26-vuotias **Riku Salmela**. Hän valmistui talonrakentajaksi viime syksynä, mutta ei ole vielä onnistunut saamaan oman alansa työpaikkaa.

– Hanke on mielenkiintoinen, ja ajatelin kokeilla, voisiko sen avulla työllistyä. Tässä on ulkoilua, keräilyä ja mahdollisuus myös suorittaa Kerääjä-kortti.

Luonnossa liikkuminen on Salmelalle tuttua ja mieleistä, sillä hän harrastaa partiota.

– Odotan mielekästä tekemistä, reipasta työskentelyä ja kaikkea kivaa yhdessäoloa muiden poimijoiden kanssa.

Toinen kerääjä, 19-vuotias **Aaro Oinas**, suorittaa konetekniikan insinöö-

Osallistuva budjetointi tukee nuoria aikuisia

TAMPEREEN SEURAKUNNISSA on valittu vuoden 2025 osallistuvan budjetoinnin hankkeet. Ehdotuksia tuli kaksikymmentä, ja niistä kahdeksan saa rahoitusta, yhteensä 15 950 euroa.

Arvioinnin teki Tampereen seurakuntien työntekijöistä koottu ryhmä. Seurakuntien yhteinen kirkkoneuvosto hyväksyi työryhmän esityksen kokouksessaan 24. huhtikuuta.

Osallistuvassa budjetoinnissa eli Osussa tamperelaiset voivat ideoida, mihin yhteistä rahaa käytetään. Tänä vuonna ehdotusten toivottiin kohdistuvan

nuorten aikuisten toiminnan ja osallisuuden kehittämiseen.

Nuorten aikuisten Uusi Verso -toiminta sai avustuksen salibandyyn. Tavoitteena on järjestää viikoittainen salibandyvuoro nuorille aikuisille.

Vuoro olisi osa Uuden Verson nuorten aikuisten Future-toimintaa, ja sillä voitaisiin tavoitella esimerkiksi uusia Tampereelle muuttavia nuoria aikuisia.

Monikulttuurista kokkausta

Luvassa on myös monikulttuurista ruuanlaittoa, jossa joukko kantasuomalaisia

Kerkkäpolku-hankkeen työntekijät Aaro Oinas (vas.) ja Riku Salmela sekä Kotipesä-hankkeen koordinaattori Aurora Juntunen tutustuvat kuusenkerkkiin. Niitä saa poimia ainoastaan metsänomistajan luvalla ja puun kasvua vaarantamatta. Kyseessä ei ollut oikea keräilytilanne.

riopintoja Tampereen ammattikorkeakoulussa, mutta ei ole vielä saanut muuta kesätyötä kerääjän pestin lisäksi.

– Hain hankkeeseen, sillä tykkään luonnosta ja liikun siellä mielelläni. Äitikin on metsälalla.

– Kerkät kyllä myös kiinnostavat, sillä olen maistellut niistä valmistettavia tuotteita. Nytkin on kuusenkerkkäsii-rappia kaapissa.

Palkan ohella työnantaja maksaa työntekijöiden lounaat ja kuljetuksen keruualueille sekä hankkii pakolliset suojavarusteet.

Elintarvikkeita luonnosta

Hankkeen tavoitteena on myös yhdistää metsänomistajia ja luonnontuotealan kerääjiä sekä jalostajia ekososiaalisesti kestäväällä tavalla.

– Näihin haasteisiin halutaan etsiä ratkaisua tällä hankkeella. Toiveena on myös lisätä kotimaisten raaka-aineiden roolia elintarvikkeissa, ja kerätä niitä kestävästi, kertoo Tuomas Lilleberg, joka suunnittelun ohella toimii myös poimijoiden kouluttajana ja kuljettajana.

Keruun päätteeksi kuusenkerkät puhdistetaan ja säilötään Aitolahden kirkol-

**Hain
hankkeeseen,
sillä tykkään
luonnosta ja
liikun siellä
mielelläni.**

la. Osa kerkästä myydään luonnontuotealan yrittäjälle. Poimijat osallistuvat myös kerkkien jalostamiseen eli siirapin valmistukseen Aitolahden kirkon keittiössä. Mahdolliset kerkän myynnistä saatavat tulot kohdistetaan nuorten parissa tehtävään diakoniatyöhön.

Kirsi Airikka

Kotipesän kesätiistai -toiminta on tarkoitettu 18–29-vuotiaille nuorille aikuisille, jotka kaipaavat mielekästä tekemistä ja lisää sosiaalisia kontakteja. Lisätietoja: tampereenseurakunnat.fi/kotipesa

Kuva: Rami Marjanäki

Kuva: Jussi Laitinen

Tampereen seurakuntien yksinasuvien retkitoiminnalle myönnettiin Osbu-rahoitus.

ja maahanmuuttajataustaisia nuoria aikuisia tekisi ruokaa yhdessä ja tutustuisi toistensa kulttuuriin sekä auttaisi maahanmuuttajia kotoutumisessa.

Viitakylälle lautapeli-iltoja

Tärkeitä hankkeiden valintaperusteita olivat muun muassa yhteisöllisyyden ja osallisuuden vahvistaminen, vanhusten hyvinvointi sekä yhteistyö monien tahojen kanssa.

Osbu-rahoilla tuetaan yksinasuvien luontoretkeä, Kerkkäpolku-hanketta ja lautapeli-iltoja Viitapohjan kyläläisille sekä muille lähialueiden asukaille.

Tukea sai myös uusi ruotsinkielinen projekti Generationsstrofen, jonka tavoitteena on musiikin ja yhdessäolon

avulla luoda kohtaamisfoorumi eri-ikäisille ihmisille.

Tampereen seurakuntien yhtymäjohtajan **Tapani Rantanen** mielestä Osallistuva budjetointi on erinomainen tapa tarjota tilaa ja mahdollisuuksia tamperelaisten kehittämisedotuksille ja toteuttamisaktiivisuudelle.

— Hyväksytyt hankkeet edistävät yhteisöllisyyttä ja matalan profiilin seurakuntaelämää, hän toteaa.

Tampereen seurakunnat on toteuttanut osallistuvaa budjetointiä kolmen vuoden ajan. Mallissa seurakuntalaiset voivat ideoida, mihin rahaa käytetään. Vuodelle 2025 oli varattu 25 000 euroa.

Virve Jylhäsal

Vuoden 2025 Osbu-rahoituksen saajat: tampereenseurakunnat.fi/osbu

Toisten ihmisten auttaminen on keskeinen arvo Tampereen Pyrinnön korkeushyppäjälle Ella Junnilalle. Hän pitää aina kaulassaan kummitädin antamaa rakasta rippiristiä.

Teksti **Vesa Keinonen** – kuvat **Hannu Jukola**

Olemme sopineet haastattelun **Ella Junnilan** kanssa kiirastorstaksi Tampereen yliopiston viihtyisään kappeliin.

Valokuvaajan kanssa hieman jännitämme, ehtiikö kiireinen huippu-ur-

heilija ajoissa paikalle.

Mediatietojen mukaan Junnila nimittäin oli vielä edellisenä päivänä harjoitusleirillä Espanjassa. Otsikot kertoivat, että hänen valmentajansa vaihtuu. Edessä on syksyllä muutto Belgiaan, jossa uusi valmentaja Tia Hellebaut asuu.

Huoli on turha, sillä korkeushyppääjä saapuu sovittuun paikkaan vähän etuajassakin.

Valmentajan vaihto on huippu-urheilijalle aina sellainen liike, joka tehdään huolellisen harkinnan jälkeen.

– Uuden valmentajan kanssa harjoitteluni tulee muuttumaan. Entisenä huippukorkeushyppääjänä Hellebaut on nimenomaan sen lajin valmentaja, Junnila sanoo.

Maailman kärkihyppäjien joukkoon nousut Ella Junnila uskoo pystyvänsä vielä nostamaan tasoaan. 26-vuotiaalla on jo yksi sisäratojen EM-pronssi, ja mitalikaappiin mahtuisi vielä lisääkin.

– Tykkään olla paineen alla, silloin saan itsestäni parhaan irti.

Kaima tulessa Tampereen EM-kisoissa

Huhtikuussa alkanut Junnilan kilpailukausi huipentuu Tokiossa 13.–21. syyskuussa pidettäviin yleisurheilun MM-kisoihin.

Mitalin saaminen kyseisissä kisoissa on äärettömän kovan työn takana. Ella ei tietenkään ole ainoa, joka tekee kaikkensa menestyäkseen.

– Naisten korkeushypyn finaali hypätään kisojen päätöspäivänä, ja siihen pääsee 12 parasta. Heistä jokainen voi täydellisen päivän tullessa ottaa mitalin, jopa kultaisen, Junnila luettelee realiteetit.

Ennen Tokiota tamperelainen kiertää kesän ajan muun muassa Timanttiliigan osakilpailuissa ympäri maailmaa.

Kotikaupunkiinsa hän toivoo pääsevänsä erityisesti 7.–10. elokuuta.

Ratinassa pidetään silloin yleisurheilun alle 20-vuotiaiden EM-kilpailut. Paikalle on ennakkoilmoittautumisten perusteella tulossa vähintään 1800 nuorta urheilijaa.

Tampereella asuva Ella Junnila elää juuri nyt hyvin kiireisiä vuosia. Urheilun ohella aikaa vie opiskelu, sillä hän opiskelee politiikan tutkimusta Tampereen yliopistossa.

Ilo synnyttää
onnistumisia

Meidän jokaisen eteen tulee vaikeita päiviä ja hankalia valintoja. Uskon silti siihen, että kyllä elämä kantaa.

Jos tiukka kisakalenteri antaa myöten, Junnila aikoo seurata kotikisoja niin paljon kuin mahdollista.

– Erityisesti odotan seurakaverini ja kaimani Ella Mikkolan esityksiä korkeushypyssä.

Uusi urheilijaidentiteetti syntyi

Tampereella asuva Ella Junnila elää juuri nyt hyvin kiireisiä vuosia. Urheilun ohella aikaa vie opiskelu, sillä hän opiskelee politiikan tutkimusta Tampereen yliopistossa.

– Tykkään opiskelusta todella paljon, mutta urheilu on tällä hetkellä ykkösprioriteettini. Annan sille myös sen mukaisen tilan.

Junnilla kuitenkin huomauttaa, että hän on paljon muutakin kuin huippu-urheilija.

– Korkeushypyn lisäksi opiskelen, ja minulla on puoliso. Tykkään lukemisesta sekä huonekasveista, ja kaksi parasta kaveriani ovat taiteilijoita. Nämä kaikki asiat kuuluvat identiteettiini, ja yksikään niistä ei määrittele sitä täysin.

Ella Junnila kertoo olleensa aikaisemmin kilpailuissa ”vähän takakireä”. Nyt hän osaa ottaa asiat jo huomattavasti rennommin.

Inspiraattorina asiassa on epäsuorasti toiminut Kimi Räikkönen.

Joitakin aikoja sitten Junnila sattui katsomaan formuladokumentin, johon oli haastateltu myös Räikköstä.

Originelli formulatähti huomautti, että ei hänellä ole mitään pakkoa ajaa kilpaa. Räikkönen tekee sitä vain sen takia, että pitää siitä.

Kimi Räikkösen kommentti teki Junnilaan suu-

ren vaikutukseen. Hänkin haluaa olla huippu-urheilija, joka tekee rakastamiaan asioita ilon pohjalta eikä pakotettuna.

– Minulla pitää olla kivaa, kun menen harjoituksiin tai kilpailuihin. Laitan urheilemiseen joka vuosi paljon rahaa. Kyllä minun pitää siitä vähän nauttiakin, Junnila naurahtaa.

Hän tekee yhden selvennyksen. Ilo ja rentous eivät suinkaan merkitse sitä, etteikö huippu-urheilija tekisi kaikkea menestymisen eteen.

– Edelleen törmää ihmisiin, joiden mielestä urheilun pitää olla haastavaa. Kivalla ei muka saavuta mitään.

Junnilla on asiasta täysin eri mieltä.

– Jos et ihmisenä voi hyvin, ja sinulla ei ole kivaa siinä mitä teet, niin miten muka voisit silloin menestyä? Onnistumisen ilmapiiri synnyttää paremmat tulokset kuin pelkkä epäonnistumisen välttely.

Häirintääkin esiintyy

Huippu-urheilun pinnan alta löytyy monenlaisia ikäviäkin ilmiöitä. Erittäin näkyvinä julkisuuden henkilöinä urheilijat ovat – varsinkin epäonnistuesaan – kuin vapaata riistaa.

Tämän lisäksi erityisesti naisurheilijat joutuvat kokemaan monenlaista häirintää.

Myös Ella Junnila on joutunut sen kohteeksi. Muutaman kerran hän on joutunut turvautumaan rikosilmoituksen tekoonkin.

– Olen saanut sellaisia viestejä, jotka täyttävät seksuaalisen häirinnän tunnusmerkistöä.

Junnilla arvelee realistisesti, että jos kaikesta häirinnästä pahoittaisi mielensä, niin saisi olla jatkuvasti huonolla tuulella.

– Valitettavasti häirintäänkin tottuu, ja sehän ei ole mitenkään hyvä asia.

Asennoituminen naisurheilijoihin on toki vuosien mittaan parantunut. Opintojensa kandidaattityötä varten Junnila perehtyi median kirjoitteluun Helsingissä vuonna 1983 pidetyistä yleisurheilun MM-kisoista.

– Oli järkyttävää lukea sitä, miten tuon ajan juutuissa kuvattiin naisten vartaloita.

Kuraa tuli niskaan useita päiviä

Nyttemmin sosiaalinen media on tuonut häirintöillekin aivan uuden alustan toimia. Ella Junnila on saanut yhden kerran kunnolla kokea, mitä some-pyöritys voi pahimmillaan olla.

Hän epäonnistui vuoden 2022 MM-kisoissa karsitun loppukilpailusta ensimmäisten joukossa. Taustalla oli loukkaantuminen, eli revennyt etureisi, joka ehdittiin juuri ja juuri saada kuntoon kisoihin mennessä.

– Minua harmitti tietysti valtavasti se, että jäin niukasti rannalle finaalista. Laitoin Instagramiin postauksen, jossa kehoitin kaikkia niitä, joilla on negatiivista sanottavaa, suksimaan kuuseen.

Sen jälkeen korkeushyppääjä sai kyseisellä kanavalla niskaansa tuutin täydeltä kuraa.

– Kun ryöpytys jatkui viidettä päivää, mietin, että onneksi paikallani ei ole joku arvokisojen ensikertalainen. Minä kyllä kestan tämän.

Ella Junnila on yksi Yleisurheilijat-yhdistyksen perustajista. Se valvoo suomalaisten yleisurheilijoiden etuja tavoitteenaan saada heidät menestymään paremmin. Huhtikuussa alkanut kilpailukausi huipentuu Tokiossa 13.–21. syyskuuta pidettäviin yleisurheilun MM-kisoihin.

Ella Junnila

- Syntynyt 6.12.1998
- Vanhemmat ex-kilpaurheilijat Ringa Ropo ja Juha Junnila
- Vuodesta 2020 politiikan tutkimuksen opiskelija Tampereen yliopistossa
- Kihlattu Mikko Rummukainen
- Ennätys 197 cm (Suomen ennätys)
- Lempikohta Raamatussa: "Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus." (1. Kor. 13:13)

Ella Junnila kertoo, että on tärkeää oppia pyytämään muilta apua. Mitä aikaisemmin hyväksyy sen, että me kaikki olemme viallisia, sitä helpompaa on pyytää apua. "Kisapaikalla on helppo olla, kun tietää saavansa kilpakumppanien tuen, tapahtui sitten mitä tahansa."

Sosiaalista mediaa Junnilla ei kuitenkaan tyr-
mää. Se on ikävien puolien lisäksi myös melkoinen
voimavara.

– Ensinkin pitää saada pahimmat kiusaajat blo-
kattua pois. Sen jälkeen some antaa mahdollisuu-
den puhua omilla sanoillasi ja tuoda myös persoo-
naasi esille.

Omia unelmia kohti

Urheilijan työ lennättää Ella Junnilaa eri puolille
maailmaa, olivat sitten kyseessä arvokisat tai yksit-
täiset kilpailut. Kilpailemisen ohessa korkeushyp-
pääjä on päässyt tutustumaan monenlaisiin maihin
ja kulttuureihin.

Junnilla on huomannut, että ihmiset monissa
maissa ovat pohjimmiltaan hyvinkin samanlaisia.

– Vaikka olisi asioista erilaisia mielipiteitä, us-
kon niin, että harva meistä ihmisistä haluaa toisille
oikeasti pahaa.

Tamperelaisurheilija ymmärtää sen, että tunte-
mattomat asiat voivat pelottaa monia ihmisiä.

– Mutta kun niihin pääsee tutustumaan, niin sit-
ten ne eivät enää olekaan niin pelottavia.

Maailman monista ongelmista huolimatta Ella
Junnilla kannustaa erityisesti nuoria myönteiseen
elämänasenteeseen.

Hän uskoo toiminnan olevan usein hyvä lääke
ahdistusta vastaan.

– Meidän jokaisen eteen tulee vaikeita päiviä ja
hankalia valintoja. Uskon silti, että elämä kantaa.

Ella muistuttaa siitä, että haaveet on helpompi
saavuttaa, kun tunnistaa ne.

– Oma ydinasiaini ja kantavien arvoni on toisten
ihmisten auttaminen. Toivon, että opiskelemani
politiikan tutkimus tulee antamaan minulle siihen
mahdollisuuden.

Keskustelut uskonnoista kiinnostavat

Yleisurheilua vähän pintapuolisemmin seuraavalle
saattaa olla yllätys, kuinka vahvan "sisaruskunnan"
saman lajin urheilijat muodostavat. Kovan kilpai-
lun maailmassakin tarjoutuu tilaisuuksia toisten
auttamiseen.

– Kanssakilpailijat ovat minulle mahtavia työ-
kavereita. Me ihan oikeasti toivomme, että toisilla
menisi kilpailuissa hyvin, Junnila sanoo.

Urheilussa ei tietenkään voi aina onnistua. Siinä
tilanteissa turvaa antaa urheilijayhteisö.

– Kisapaikalla on helppo olla, kun tietää saa-
vansa kilpakumppanien tuen, tapahtui sitten mitä
tahansa. Ja samalla tavalla minä tietysti tuen toisia.

Junnilla on itse aikoinaan saanut arvokisojen no-

viisina tärkeää tukea kokeneemmilta kilpasiskoilta.
Nyt hän pyrkii laittamaan hyvän kiertämään.

– EM-hallikisoissa satuin istumaan yhden ensi-
kertalaisen, unkarilaisen tytön viereen. Esittäydyn
ja toivotin hänet tervetulleeksi. Mainitsin myös, et-
tä olen apuna, jos hän tarvitsee jotakin.

Yksi asia, joista erimaalaisten kilpasiskojen kans-
sa pääsee välillä juttelemaan, ovat uskonnot ja kat-
somukset.

Junnilan mukaan maailman huippukorkeushyp-
pääjistä etenkin australialainen Nicola Olyslagers
ei peittele kristillistä vakaumustaan.

– On todella kiinnostavaa kuunnella, kun oman
pyhän kirjansa hyvin tunteva ihminen puhuu siitä.

Ella Junnilan omakin kiinnostus uskontoihin on
tavallista syvempää. Kovin kaukana ei ollut sekään,
että jopa ammatti olisi löytynyt sieltä suunnalta.

– Kun lukioista pääsin, vaihtoehtoni opiske-
lualaksi olivat politiikan tutkimus tai teologia. Mi-
nulla oli aivan ihana uskonnonopettaja Erika Nenon-
nen, jota muistelen suurella lämmöllä.

Nuori nainen kertoo saaneensa hyvin perinteis-
en luterilaisen kasvatuksen. Siitä kertoo muun
muassa rippiristi, jota hän pitää aina kaulassaan.

– Sain sen edesmenneeltä kummitädiltäni. Hän
on ollut suuri esikuvani.

Syksyllä järjestettävällä kurssilla on mahdollisuus pohtia omaa elämäänsä ja kuolevaisuuttaan sekä valmistaa tuhkauurna savesta muovailten. Tuomiokirkkoseurakunnan pappi Sanni Turunen (vas.) ja kanttori Katja Mäkiö sekä keramiikkastudio Liekki Art Housen keraamikko Eija Miettinen toimivat kurssin ohjaajina.

Pohdintoja elämästä ja kuolemasta savea työstäen

Tuhkauurnan tekeminen voi antaa tilaa jollekin sellaiselle, jolle ei ole aiemmin löytynyt sanoja. Syksyllä järjestettävällä kurssilla on mahdollisuus pohtia omaa elämäänsä ja kuolevaisuuttaan savea muovailten.

Kolmiosaisen kurssin alkajaisiksi viiritäydtyään tekemiseen Aleksanterin kirkossa. Toisella tapaamiskerralla keskittyy uurnien rakentamiseen keramiikkapajalla. Kolmannessa kohtaamisessa valmiit uurnat kannetaan Aleksanterin kirkkoon, jossa jaetaan yhteistä työskentelyä alttarikaiteen äärellä.

– Tuntuu, että nykyisin ihmiset kaipaavat hengellisyyteen myös kokemusellisuutta. Uurnaa tehdessä voi antaa mielen ja käsien puhua työstettävän savea kautta, pohtii Tuomiokirkkoseurakunnan pappi **Sanni Turunen**.

Hänen kanssaan ohjaajina toimivat keramiikkastudio Liekki Art Housen keraamikko **Eija Miettinen** ja Tuomiokirkkoseurakunnan kanttori **Katja Mäkiö**.

Savi on täynnä vertauksia
Miettisen mukaan savi on kiehtova ma-

teriaali, ja sen työstämisessä on paljon vertauskuvallisuutta. Hengellisyyden ja kuoleman liittäminen muotoiluun tuo siihen uusia näkökulmia.

– Savi on elävää, ja sen voi elvyttää ja muotoilla taas uudelleen. Polttamisen jälkeen se muuttuu keramiikaksi, ja muotoilija voi jättää itsestään pysyvän jäljen.

Uurnan ulkomuotoon voi saada mukaan jotakin omasta persoonastaan.

– Savella on myös muisti, ja se nappaa mukaansa työstämisen vaiheita. Uunissa se voi vääntyä muotoihin, joita on ollut matkan varrella.

– Olen huomannut, että joidenkin ihmisten on hankalaa hyväksyä savea orgaanisuus, kertoo Miettinen.

– Työstämisen aikana voi käydä läpi omia tunteitaan, ja myös hyväksyä, ettei elämässä kaikki menekään niin kuin olemme suunnitelleet, pohtii Turunen.

Herkkää ja hellää musiikkia

Vaikka sanalla on perinteisesti vahva rooli kirkossa, musiikilla on tärkeä osa kurssin ohjelmassa.

– Savea työstämisessä ja muiden kanssa vuorovaikutuksessa voi tavoittaa

sellaista, mille ei välttämättä ole sanoja. Myös musiikki hoitaa samalla tavalla, ja siksi valitsen kohtaamisiin herkkää ja hellää musiikkia, pohtii Katja Mäkiö.

– Musiikki viimeistelee katedraalin, ja läsnä olevat ihmiset tekevät kirkosta kauniin, lisää hän.

Muusikolla on jo valittuna yksi teos: Kaj Chydeniuksen sävellys Kaarlo Sarkian runosta *Älä elämää pelkää*.

– Kun soittaa päivän aikana kuudet hautajaiset Kalevankankaalla, se kyllä kirkastaa elämää, ja sen jälkeen tarttuu hetkeen tiukemmin, perustelee kanttori valintaansa.

Tuhkauurnat rakennetaan käsin muotoillen, ja vaihtoehtoina ovat vaalea, punainen tai musta savi.

Aiempaa kokemusta savea työstämisestä ei tarvita. Ryhmään mahtuu 10–12 osallistujaa. Kurssi ei ole sururyhmä, eikä sitä suositella kriisin keskellä elävälle.

Kirsi Airikka

Tuhkauurnakurssi 11.9., 14.9. ja 9.10.

Hinta 160 euroa, johon sisältyvät ohjaus, materiaalit, töiden poltto, keittolounas ja kahvi/tee. Ilmoittautuminen 4.6. alkaen ja lisätiedot: kuolevainen.fi

**Uurnaa
tehdessä
voi antaa
mielen ja
käsien puhua
työstettävän
savea kautta.**

Kuva: Kimmo Saares/Kirkon viestintä

Kirkkovieraana-ohjelman ryhmäkuvassa vasemmalta Riikka Leinonen, pastori Marika Villikka ja juontaja Elina Vaittinen.

Pispalan kirkon Kirkkovieraat televisiossa

PISPALAN KIRKOSSA toukokuussa kuvatut Kirkkovieras-ohjelmat nähdään kesän aikana televisiossa tv-jumalanpalveluksina. Kirkkovieraina ohjelmissa nähdään muusikko Mikko Alatalo, dokumentaristi Sami Kieksi, tietokirjailija Riikka Leinonen ja näytelmäkirjailija Sirkku Peltola.

Ensimmäinen ohjelmista esitettiin 1. kesäkuuta, ja se on edelleen katsottavissa Yle Areenassa. Kirkkovieraana ohjelmassa on dokumenttiohjelmistaan tunnettu Sami Kieksi.

Nuorten kesäkirkko nähdään Yle TV1:ssä 15. kesäkuuta. Tuolloin vieraana on Tieto-Finlandialla palkittu kirjailija, vammaisaktivisti Riikka Leinonen. Hän pohtii juontaja Elina Vaittisen ja pappi Marika Villikan kanssa, mitä tarkoittaa se, että ihminen on Jumalan kuva.

Mikko Alatalo on vieraana tv-jumalanpalveluksessa 13. heinäkuuta. Perhekirjon teemana on ”Kuka on Raamatun känkäränkkä?”. Liturgina ohjelmassa on Marika Villikka, kanttorina Sanna Ketola. Musiikissa avustavat lapsikuoro ja Majastiina Vihervirta.

Kesän viimeinen Kirkkovieras-ohjelma nähdään sunnuntaina 31. elokuuta. Minäkuva, itseriittoisuutta ja nöyryyttä pohtivassa jumalanpalveluksessa on vieraana näytelmäkirjailija Sirkku Peltola. Liturgina on Jaana Rantala, kanttorina Tarja Laitinen ja Sanna Ketola. Musiikissa avustaa Vox Cor.

Kaarina Lehtisalo

Kirkkovieraat Pispalan kirkossa sunnuntaina Yle TV1:ssä klo 10

Näytelmä juhlistaa Amurin museokorttelin juhlaa

Tampereen Tukateatteri palaa tänä kesänä Amurin museokortteliin kantaesityksellä *Melkein ihmisiä*, joka pohjautuu tamperelaisen pakinoitsija Aune Mäkinen samannimiseen romaaniin.

Amurin museokorttelin sisäpihalla esitettävä näytelmä juhlistaa samalla museokorttelin 50-vuotista olemassaoloa.

Näytelmän dramatisoinnista ja ohjauksesta vastaavat Katri Häti ja Mia-Annette Latvus.

Melkein ihmisiä on lämminhenkinen, mutta kantaottava aikalaiskuvaus kesän 1935 työläis-Amurista.

Melkein ihmisiä 5.6.–18.6. ja 29.7.–17.8. Amurin museokorttelissa, Satakunnankatu 49. Liput ja esitykset: tukateatteri.fi

Yrjö Talan töitä esillä Metsossa

Lähellä maata on Tampereella ja Sastamalassa asuvan **Yrjö Talan** neljäs taidenäyttely, joka sisältää akvarelleja ja hiilitöitä. Se on esillä heinäkuussa kirjastotalo Metsossa.

Pitkän ja monipuolisen uran tehnyt teologian tohtori, tutkija ja seurakuntapastori tarkastelee luomista taiteilijan näkökulmista. Ne ovat tulkintaa, näkemystä ja mahdollisuuksia.

– Taideteosta sanotaan hengen tuotteeksi. Myös luomisessa ”henki liikkui vetten yllä”. Henki ei kuitenkaan riitä, jos osaaminen puuttuu, eikä osaaminen riitä, jos henki puuttuu. Molempia tarvitaan.

Talan mukaan elämä on lyhyt, mutta taide kantaa kauemmas – jos on kantaakseen.

– Älä moiti omien lahjojesi vähyyttä, äläkä ylpeile niiden paljoudella. Toteuta niitä, kannustaa hän ihmisiä taiteen tekemiseen.

Lähellä maata 7.–26.7. pääkirjasto Metson pohjakeroksessa. Avoinna kirjaston aukioloaikoina. Pääsy myös katutasosta Hämeenpuiston puolelta. Taiteilija on tavattavissa keskiviikkoisin klo 12–15.

Ikäihmisten koti,
jossa jokainen asukas ja
hänen omaisensa kohdataan yksilönä.

**Vapaana ympärivuorokautisen
palveluasumisen paikkoja.**

Koti,
jossa hengellisiin tarpeisiin
vastataan.

Toimitusjohtaja
Sirpa Pursiainen-Hautala 050 3256115
elamanpuu.fi

TAMPEREEN RAUHANYHDISTYS
Nekalankulma 1, 33800 Tampere

Seurat pääsääntöisesti
keskiviikkoisin ja lauantaisin
klo 19 sekä sunnuntaisin
klo 17 ja 18.30.
Seuraa ajantasaista
tapahtumakalenteria:
tampereenrauhanyhdistys.fi

25.6.–4.8.2025

Taajuudet, aikataulu ja nettiradio:
kesaseuraradio.fi

TERVETULOA KUUNTELEMAAN!

Lähetä osanottosi

punaisenristinkauppa.fi

Addressien tekstaus ja
lähettäminen
myynti@punainenristi.fi
tai puh. **020 701 2211**
arkisin **8.30–15.00**

Punainen Risti

Herättäjä-Yhdistys

ke 4.6. klo 18 Puistoseurat
Viinikan kirkon puistossa,
Kaartotie 1

pe-su 4.-6.7. Herättäjäjuhlat
Salossa, www.herattajajuhlat.fi

ti 19.8. klo 18 Pyhiinvaellus:
Siionin virsiä toivon puutar-
hassa. Lähtö Lamminpään
hautausmaan pääportilta.

*Kotona
Asuen*
SENIORIOHJA

050 472 2830
KotonaAsuen.fi

**Luotettavaa apua kotiin
jo vuodesta 2008**

- Kumppanuutta ja seuranpitoa
- Alzheimer ja muistihoivaa
- Henkilökohtaista hoivaa
- Viriketoimintaa
- Ruoanvalmistusta
- Kodinhoidollista avustusta
- Asiointi- ja kuljetusavustusta

Pöllönpöika virkosi kanafileillä

Kuva: Seppo Peräinen

Kylmettynyt poikanen oli surkea näky.

Seitsemän vuotta ja risat siinä meni, mutta tänä keväänä *Sillan* nimikko-pönttö Niihamassa sai vihdoinkin pyöreäkasvoiset asukkaat. Aikoinaan pönttöä rakentaessaan **Seppo Peräinen** oli ajatellut esimerkiksi viirupöllöä, mutta taloksi asettuikin lehtopöllö.

Yhdessä toisen lintuharrastajan, valokuvaaja **Rami Marjamäen** kanssa hän oli pitänyt paikkaa silmällä joka kevät. Nyt poikasia oli pesässä kolme, ja niistä yksi koki pienen seikkailun päätyen tilapäisesti rengastajiensa hoiviin.

– Rami rengasti kaksi muuta poikasta, mutta yksi oli roikkumassa oksasta pää alapäin, ja näytti ihan uitetulta rotalta, Peräinen kertoo.

– Poikasen roikkuminen oksasta johtui luultavasti linnun heikosta kunnosta sekä takatalven kylmyydestä, Marjamäki puolestaan arvioi.

Emo tarkkaili tapahtumia ja napsutteli nokkaansa muutaman kymmenen metrin päässä varoituksen merkiksi. Aluksi miehet luulivat poikasen kuolleen, mutta lämpimissä käsissä se rupesikin aukomaan silmiään.

– Tulossa oli kylmä yö, ja Pirkanmaan Eläinsuojeluyhdistyksestä sanottiin, että heillä on jo kaikki paikat täynnä autettavia.

He saivat ohjeeksi koettaa syöttää kaverille suolattomia kanafileitä, joista eläin saisi myös tarvitsemaansa nestettä. Lattialämmitteisessä pesuhuoneessa poikanen alkoi virkistyä.

– Se hakkasi siivillään ja nosti nokkaa ylös. Sain annettua sille monta palaa syötävää. Sainoinkin sille, että sinähän olet hyvin toipunut.

Poikanen pääsi kotiin

Miehet konsultoivat vielä Ähtärin eläintarhaa ja Korkeasaaren villieläinsairaalaa, ja voimia kerännyt poikanen päätettiin palauttaa kotiinsa. Sillä välin kahdesta muusta isompi oli jo lähtenyt pöntöstä. Poikaset olivat arviolta kuukauden ikäisiä.

– Se istui noin 40 metrin päässä kannon nokassa. Tuon ikäisiä poikasia emo ei enää ruo-

Kuva: Rami Jurvanen

Rengastuksen jälkeen kaikki kolme poikasta pääsivät takaisin pesäpönttöön – kunnes ne pian lähtivät omille retkilleen. Puuhun kiipeää Rami Marjamäki.

ki pönttöön, vaan kutsuu niitä syömään ulos. Nostimme senkin kuitenkin pesään, Peräinen kertoo.

Kaksi pönttöä oli viety seurakuntien mailla sijaitsevaan paikkaan syksyllä 2017. Esimerkiksi varpuspöllölle tarjolla olevassa pienemmässä majapaikassa hautoi nyt talitintti muniaan. Liito-oravaakaan ei asunnossa ole kuluneina vuosina näkynyt, ja pesän oli joku onnistunut välillä pudottamaan.

– Tänä vuonna pöllönpesintöjä on Pirkanmaalla ollut hieman normaalia vähemmän, johtuen heikosta myyrätilanteesta. Pöllöjen määrä on vähentynyt viime vuosina muun muassa vanhojen metsien vähenemisen ja ilmastonmuutoksen takia, Marjamäki suree.

Seppo Peräinen työskentelee seurakuntien kiinteistöpuolella erityisammattimiehenä. Kotipaikassa Virtain Vaskuulla hän hoitaa kosteikkoja, jossa ovat viihtyneet muun muassa viirupöllö, mustakurkku-uikku ja kalasääski. Rami Marjamäki puolestaan on pitkän linjan linturengastaja.

Asta Kettunen

Lisää kuvia: siltalehti.fi

Tampereelta päiväretki

Sauli Niinistö puhuu Salon herättäjäjuhlilla

HERÄNNEIDEN eli körttien vuosittaista kesätahtumaa, herättäjäjuhlia, vietetään tänä vuonna 4.–6. heinäkuuta Salossa tunnuksella *Matkalaista taluta*. Juhla-alueena palvelee Salon urheilupuisto, ja kävijöitä odotetaan koko viikonlopun aikana yhteensä noin 20 000.

Herättäjäjuhlien pääohjelmaa ovat taivasalla juhla-lakentällä pidettävät noin tunnin mittaiset seurat, joissa lyhyiden puheiden lomassa lauletaan Siionin virsiä.

Puhujiksi on lupautunut useita niin kirkossa kuin yhteiskunnassakin vaikuttaneita henkilöitä,

joista osalla on myös jokin side Saloon tai Varsinais-Suomeen.

Lauantaina kello 13 alkavissa päiväseuroissa puhuu presidentti Sauli Niinistö. Päivän ohjelmaan mahtuu myös muita tamperelaisittain tuttuja nimiä: toimittaja, pastori Niilo Rantala juontaa vuoroveisuut kello 10.30, Tampereen seurakuntien yhtymäjohtaja Tapani Rantala pitää päiväseurojen juhlapuheen, ja iltaseuroissa kello 18.30 puhuu Tampere-talon toimitusjohtaja Paulina Ahokas.

Tuomiokirkkoseurakunta ja Herättäjä-Yhdistyksen Tampereen seudun paikallisosasto järjestävät

päiväretken herättäjäjuhlille lauantaina 5. heinäkuuta.

Matka alkaa Keskustorin Vanhan kirkon edestä kello 8, ja paluumatkalle lähdetään iltaseurojen jälkeen. Tampereella ollaan noin kello 22. Matkanjohtajina ovat tuomiorovasti ja -ruustinna Olli-Pekka Silfverhuth ja Outi Lehtipuu. Bussimatkan hinta on 50 euroa.

Lisätietoa ja ilmoittautumiset 24.6. mennessä: paula.

kivipensas-vitikainen@evl.fi, 040 804 8153

Lisää Herättäjäjuhlilla: herattajajuhlat.fi

Aitolahden hautausmaan historiatietoa nähtäville

Aitolahden vanhan kirkon yhteydessä sijaitsevaan hautausmaahan voi nyt tutustua myös haudatuista laaditun tiedoston avulla. Siihen on koottu tiedot lähes neljästäkymmenestä sukuhaudasta tai hautaryhmästä.

– Ensinnäkin ajattelimme, että teemme kartan noista vanhoista haudoista, mutta materiaalia alkoi kertyä. Sitä on tullut lisää, ja karttaa jo täydennettykin, kertoo **Terhi Riekkola**.

Aitolahdessa syntynyt ja yhä asuva Riekkola on kerännyt tiedot yhdessä serkkunsa **Juha Ruokosen** kanssa. Heitä yhdistää huoli historiatiedon katoamisesta.

– Lähtökohtamme oli, että tämä ei kerro pelkästään merkkihenkilöistä. Tosin heitäkin mukana on, mutta myös esimerkiksi torppareita ja tehdastyöläisiä, Ruokonen kuvaa.

Luettelosta löytyy myös heitä, jotka ovat myötävaikuttaneet kunnan ja seurakunnan perustamiseen.

Ajatus kartasta sai alkunsa viime kesänä pidetystä kiertokävelystä, joka keräsi satoja osallistujia. Se kiinnosti niin, että tapahtumalle varattu aika loppui muistelujen ja tietojenvaihdon tiimellyksessä kesken.

– Täällä on niin paljon tarinoita, ja kun seudulle on tullut uutta väkeä, ne voivat olla kiinnostavia heillekin. Itsellenikin on tämän myötä avautunut monta asiaa.

Sukututkimusta harrastava Ruokonen etsi taustatietoja verkosta ja yllättyi löytäneen tiedon määrästä. Aarraitaksi osoittautui vuodesta 1926 lähtien ilmestynyt *Teisko-Aito-lahti*-lehti.

– Siitä löytyy uskomaton määrä ihmisten tarinoita. Joitain henkilöitä olen joutunut etsimään muistakin arkistolähteistä.

Koosteessa kerrotaan myös vuoden 1947 paljastetusta sankarivainajien muistomerkistä. Tiedoston lopussa esitellyn saa Tiikonojan mylly, joka lienee perustettu jo 1500-luvulla ja

Kuva: Tuula Vartiainen

Kangasalla asuva Juha Ruokonen innostui sukuhistoriasta isänsä Pertti Ruokosen esimerkistä. Aitolahden hautausmaalla on Terhi Riekkolalle paljon tunnearvoa.

lakkautettiin vuonna 1916. Sen muistoksi Pihkalanon rannassa on myllynkivi.

Tunnelmallinen ja sekä kylälaisten yhteistoimin hoitama että työntekijöiden vaalima paikka kerää ihmisiä yhteen.

– Joidenkin kesäloma alkaa sillä, että he tulevat hautausmaalle. Jos ha-

luaa ihmisiä tavata, niin tulee tänne, ja varmasti löytyy juttuseuraa, Riekkola vakuuttaa.

Asta Kettunen

Verkosta tiedosto löytyy osoitteesta tampereenseurakunnat.fi/hautausmaat. Aitolahden hautausmaa -linkin takaa valitaan kohta Lisätiedot.

SASTAMALA GREGORIANA
16.-20.7.2025
www.sastamalagregoriana.fi

Silta
Ilmoita Sillassa
MEDIAMYYNTI
SACRUM-KOTIMAA OY
Juha Kurvinen
p. 040 665 5983,
juha.kurvinen@kotimaa.fi
Kati Kinnunen
p. 044 491 3199,
kati.kinnunen@kotimaa.fi

HURMAAVAN HERKULLINEN TYRVÄÄN PAPPILA
Tervetuloa nauttimaan ainutlaatuisesta tunnelmasta ja hyvästä ruoasta.
TYRVÄÄN 1922 PAPPILA
tyrvaanpappila.fi
Sastamala

MATKALLA
KULTTUURISIA KERROSTUMIA
JUHA MERTA
JOUKO PULLINEN
MARJA PIRILÄ
JENNI YPPÄRILÄ
2.6.-16.8.2025
TYRVÄÄN PAPPILAN KIVINAVETTA
Art
PAPPILA
ARTPAPPILA.FI · SASTAMALA

Silta
Tamperelainen seurakuntalehti

Virkistävää kesää
Sillan lukijoille!
Seuraava numero ilmestyy 3. syyskuuta.

Opelle pukkaa bändikeikkaa

Tärkeintä on tutustua oppilaaseen ja selvittää, millainen tyyppi hän on, ja mitä hän soittoharrastukseltaan haluaa, miettii muusikko **Aki Lääkkölä**, joka toimii Kirkkomusikantit-toiminnan soitonopettajana.

Tampereen seurakuntien musiikkikasvatus tarjoaa laadukasta soitonopetusta, joka noudattaa taiteen perusopetuksen yleistä oppimäärää. Opiskelu voi tähdätä tutkintoon tai olla harrastus. Opetukseen voivat osallistua sekä lapset että aikuiset – yläikärajaa ja pääsykokeita ei ole.

Lääkkölä aloitti seurakuntien opettajana 2000-luvun alussa. Hänen instrumenttejaan ovat akustinen kitara, sähkökitara ja kosketinsoittimet.

– Soittamisen ohessa juttelu on tärkeää, ja oppilaat myös haluavat kertoa ajatuksistaan. Kivaa on, että opettaja saa tehdä tätä työtä omalla persoonallaan.

Toiminta on muuttunut 25 vuoden aikana.

– Lapsilla ja nuorilla on nykyisin paljon virikkeitä ja muitakin harrastuksia. Joskus on haastavaa löytää yhteinen opetusaika kalentereista.

– Hyvä asia on, että opetusta on ympäri kaupunkia, eikä oppilaan tarvitse aina lähteä keskustaan, lisää Lääkkölä, joka on tänä vuonna opettanut Olkahisissa, Tesomalla, Kaukajärvellä ja Messukylässä.

Lääkkölä arvostaa seurakuntien soitonopetusta.

– Soittaminen on mielekästä tekemistä lapsille, ja seurakunnat saavat esiintyjä tilaisuuksiinsa. Ajatuksena on myös tehdä kirkkoa tutuksi perheille.

Musiikkipiireissä Aki Lääkkölä tunnetaan Absoluuttinen Nollapiste -yhtyeen kitaristina.

Vuonna 1991 Rovaniemellä perustettu, edelleen alkuperäisessä kokoonpanossaan soittava yhtye on julkaissut 12 albumia ja esiintynyt viimeksi yleisölle vuosina 2016 ja 2022. Bändi tunnetaan omintakeisesta suomenkielisestä pop-musiikistaan, jossa on vaikutteita progressiivisesta ja 1980-luvun rockista.

Absoluuttinen Nollapiste tekee tänä kesänä joitakin festivaalikeikkoja ja julkaisee uutta musiikkia vielä tämän vuoden puolella. Ensi vuonna on luvassa esiintymisiä klubeilla.

– Päätös on herättänyt myönteistä hämmästyä yleisössä, kertoo Lääkkölä.

Kevyen musiikin lisäksi hän soittaa klassista musiikkia.

– Yritän myös opiskella jazz-musiikkia, lisää Lääkkölä.

Vaativuuteen ei kuitenkaan ole syytä, sillä viime vuosina mies on soittanut kosketinsoittimia The Breed -yhtyeessä, joka esittää muusikko Pekka Pohjolan musiikkia. Bändi on kiertänyt koti- ja ulkomaisilla festivaaleilla ja klubeilla sekä soittanut yhdessä sinfoniaorkesterien ja big bandien kanssa.

Teksti: **Kirsi Airikka**

Kuva: **Hannu Jukola**

”Muistakaa treenata”, kannustaa oppilaitaan soitonopettaja ja musiikin monitoimimies Aki Lääkkölä.

Lisää: tampereenseurakunnat.fi/kirkkomusikantit
Absoluuttinen Nollapiste 25.7. Uusi Tampere
-kaupunkifestivaalilla Tavara-aseman korttelissa
Liput Tavara-asema ja tiketti.fi

Viinikan saarnastuoli ei ole ainoa

Silta-lehdessä (4/2025) oli lukijan kysymys Viinikan kirkon saarnastuolin paikasta oikealla puolella. Hän pohti, onko kyseessä virhe piirustuksissa.

Kyse ei ole virheestä. Vaikka saarnastuoli sijaitsee yleensä vasemmalla puolella, on meillä vanhoja esimerkkejä, joissa se sijaitsee oikealla puolella.

Petäjäveden vanhassa kirkossa vuodelta 1764 se sijaitsi alun perin oikealla puolella, mutta siirrettiin myöhemmin vasemmalle. Samalla saarnastuolin paikalle tehtiin lukkarintuoli. Tällainen sommitelma on nähtävissä Vesilahden kirkossa. Oikealla puolella sijaitsevia saarnastuoleja löytyy vielä pohjalaisista 1800-luvun ristikirkoista. Kovin yleinen ilmiö se ei ole.

Uudemmissa kirkoista en muista muita kuin Viinikan kirkon, joissa saarnastuoli on oikealla. Siellä selitys lieenee se, että oikealla puolella saarnastuolin kohdalla on ovi seurakuntasaliin, eli tilasuunnittelu on johtanut tähän ratkaisuun.

Martti Jokinen

Museoviraston yliarkkitehti emeritus

Onko suolamme käynyt mauttomaksi?

Karl Marxin opeista jäi jäljelle sanonta, että uskonto on oopiumia kansalle. Minä puolestani tiedän, että uskonto on parempaa kuin oopiumi. Se antaa pysyvää mielihyvää ja iloa elämään ilman haittavaikutuksia.

Sitä vapahduksen tuomaa iloa pitäisi saada uskonnosta. Mutta kuinka on käynyt? Rakkauden evankeliumi on hylätty. Suola on tullut mauttomaksi.

Uskonnosta näyttäytyy vain nurja puoli ahdasmielisyytenä ja ulkokultaisuutena. Jos ihmiset saavat uskosta väärän käsityksen, ei ole ihme, että ihmiset hakevat korvikkeita muualta. Niitä on paljon, muun muassa ylikuluttaminen sekä huumeet. Korvikkeiden seuraukset näkyvät maapallollamme, jonka voimavarat eivät enää riitä tyydyttämään alati lisääntyviä mielihalujamme. Tätä menoa maapallo on pian elinkelvoton ihmiselle.

Tuomion evankeliumi, herättää ihmisissä rangaistuksen ja helvetin pelkoa. Kuitenkin Raamattu opettaa, että ”pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta.” (1. Joh. 4:18 1938)

Pelko ei anna hyvää omaatuntoa ja sen myötä omantunnon rauhaa, vaan se on ”Jumalan hyvyys, joka vetää ihmistä parannukseen.” (Room. 2:4 1938) Hyvä omatunto saadaan

Kuva: Janne Ruotsalainen

Viinikan kirkkosalissa vietettiin juhlaesua peruskorjauksen kunniaksi 27.8.2006.

armahduksen kautta, ja se tuli maailmaan jo kaksi tuhatta vuotta sitten. Tämä on se rakkauden evankeliumi.

Uskonnolla on sellainen toinen puoli, joka ei pidä niin suurta melua itsestään, ja josta suuri yleisö ei aina tiedä. On totta sanonta, että hyvä kello kauas kuuluu, paha vielä kauemmas.

Usko teettää paljon hyvää maailmassa, ja on olemassa paljon aitoa lähimmäisenrakkautta. Hyvä ja paha taistelevat meissä jokaisessa, ja kirkonkin sisällä käydään tätä taistelua. Jeesus opetti voittamaan pahan hyvällä, ja siksi joudumme itse kukin kilvoittelemaan.

On tärkeää, millaista kelloa kirkko soittaa ihmisille; hyvää vai pahaa. Jeesus opetti: ”Te olette maan suola. Mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.” (Matt. 5:13)

Koska Jumala itse on Rakkaus, Hänen evankeliuminsa on hyvä sanoma ihmisille tänäkin aikana. Se on sitä oikeaa huumetta, jonka tarpeessa koko maailma tuntuu olevan.

Mutta jos me vain vaadimme rakkautta muilta itsellemme, emme koskaan voi olla tyytyväisiä. Ei ole tärkeää, montako tykkäystä netissä saa, vaan montako tykkäystä itse antaa. Se on tosiaan autuaampaa.

Eila Kämäräinen

Kristilliset kesäjuhlat

Koska mediassa ei vielä ole ollut kattavaa listaa kristillisistä kesäjuhlista, tein sen itse, käyttämällä kahta listaa ja täydentämällä niitä: sanantie.fi/kristilliset-kesajuhlat-2025

Sirkka Perälä

Minun Namibiani

PALASIN äskettäin ensimmäiseltä matkaltani Afrikkaan. Harjun seurakunnan järjestämällä opintomat-kalla ryhmämme näki ja koki Namibiassa niin paljon, että sulateltavaa riittää.

Suomalaisen lähetystyön pioneerien sinnikkyyttä saattoi vain ihailla: yölennon sijasta heillä kului jo viikkoja menomatkiaan, ensin laivalla ja sen jälkeen vielä härkävankkureilla.

Miten Martti Rautanen, Selma Rainio ja muut lähetystyöntekijät selvisivät ilman Internetiä, navigaattoria, tekoälyä ja käännössovelluksia? Kuinka paljon he tiesivät etukäteen Afrikasta? Olisivatko he uskaltaneet seurata kutsumustaan, jos olisivat tienneet enemmän?

Afrikan vaativissa olosuhteissa lähetystyöntekijöiden työ kantoi hedelmää usein vasta vuosien ponnistelujen jälkeen.

Paikalliset arvostivat saamaansa apua ja ilmaisivat sen antamalla lapsilleen suomalaisia etunimiä. Saarijärvellä vuonna 1873 syntynyt Selma Rainio oli ensimmäinen naislääkäri Ambomaalla. Hänen työnsä merkittävyttä kuvastaa se, että Onandjokwessa edelleen sijaitsevan sairaalan nimi on Selma Rainio Medical Centre.

VIERAILUMME himbakylässä auttoi ymmärtämään, millaisissa olosuhteissa lähetystyöntekijät ennen työskentelivät. Otin muistoksi valokuvia, mutta jälkepäin olen miettinyt, miten lapset ja paljasrintaiset himbanaiset sisimmässään kokevat kuvattavana olemisen. Himbat saavat matkailijoiden vierailuja vastaan tarvitsemiaan elintarvikkeita, mutta ”oikeuttaako” se heidän kuvaamisensa?

Yhä edelleen himbanaiset rakentavat suojakseen savimajoja, kantavat vedet matkojen takaa, valmistavat ruuat ja hoitavat lapset alkeellisissa oloissa. Ovatko he onnellisia yhteisössään, vai onko kyse perinteiden kunnioittamiseen kuuluvasta naisen osaan tyytymisestä? Onko heillä edes vaihtoehtoja? Osasiko tapaa-manu nuori himbanainen lukea ja laskea? Oliko hän saanut kuulla evankeliumin?

Matka on nostanut mieleen monenlaisia kysymyksiä, mutta myös halun tutustua lähetystyöntekijöiden elämään paremmin. Lähde sinäkin kirjojen siivin matkalle Afrikkaan!

Sanna Ora-Tuominen

Seurakuntalainen, joka ilokseen sai oppia lukemaan jo neljävuotiaana.

Lukuvinkkejä:
siltalehti.fi/

Puheenvuorot/
Hengen leipää

Kuva: Sanna Ora-Tuominen

Sattumuksia kirkon kulmilta

Kuva: Vapriikin kuva-arkisto/ Svanke Lagergren

Huvihatut ojennukseen, nyt kuvataan!

Kirkkopuiston kahvila

Kesä ja kahvilat – mikä yhdistelmä! Kuin vaniljajäätelö ja mansikat, tai ketsuppi ja ranskalaiset.

Voisin jatkaakin vielä, mutta mennään asiaan.

Kuvassa komeilee kahvila-ravintola Schweitzeri 1880-luvun tietämillä. Terassi on tukossa herrasväkeä, ja pöydät notkuvat virvokkeita.

Vapriikin tietojen mukaan itse ravintoloitsija Nikolai Bauer seisoo toisena vasemmalta, ja etualalla ovat hänen tyttärensä Sacha ja Martta valkoisissa esiliinoissaan.

Omistajan vieressä istuu varmaankin kapellimestari Ernst Schneevoigt, jonka johtama ”vapaasoitto” kuultiin säännöllisesti läheiseltä soittolavalta.

Kärrypojat puolestaan ovat apteekkari Molinin lapsia. Hänen liikelaitoksensahan sijaitsi Kauppatorin laidalla.

Paikkakunnan paremmistoa koolla, siis! Ja tietysti kirkon kulmalla, eli Vanhan kirkon puistossa.

Mutta missä siellä? Kuvasta haarukointi on vaikeaa, ja aiemmassa kirjallisuudessaakin asia esitetään epämääräisesti: mainitaan esimerkiksi, että paikka sijaitsi ”nykyisen kirjastotalon pohjoispuolella”.

Yritykseni oli kuitenkin kova kuin pari päivää vanha pulla, ja tuotti tulosta.

Tampereen kaupungin historian IV-osassa on nimittäin tonttikartta vuodelta 1882, jossa näkyy myös ”Kirkkopuisto ravintoloiheen”.

Samoin rakennelma löytyy vuoden 1888

osoitekartasta, josta liitän kuvan tämän tekstin verkkoversioon. Siitä voi tiirata, minne ajan sosieteetti kerääntyi!

Kirjallisuudessa kerrotaan, että Schweitzeri perustettiin sopivaksi katsottuna hetkenä, eli puiston pyhäkön ollessa pois käytöstä Aleksanterin kirkon valmistumisen takia. Varhaisin löytämäni mainos onkin vapulta 1882, jolloin Vanha kirkko oli toimettomana.

Kun Herran huone teki paluun joitakin vuosia myöhemmin, ravintola herätti näreä seurakuntalaisissa – tarjoiltiinhan siellä alkoholia. ”Schweitzeri” ei tarkkaan ottaen olekaan erisnimi, vaan kertoo paikan olevan schweizeri-tyyppinen, eli kahvila, joka myy myös väkijuomia.

Millainen rymyluola suvikeidas lie ollutkaan? Ainakin häiritsevyyden kirkon kannalta arvellaan olleen yksi syy sen lopettamiseen. Viimeinen huvikesä siellä vietettiin 1892.

Mutta eipä hätää, nykyisin kirkolla toimii taas kahvila kolmena päivänä viikossa. Itse asiassa myös talvisin, ja vallan sisäpuolella. Sinne siis kahvikolotusta lievittämään!

Mikko Pollari

Lähteet: *Aamulehti* 29.4.1882 & 12.10.1890; Heikkilä, Juho: ”Saunapuisto” ja sen kesäravintola; *Tammerkoski* 8/1952; Schweitzerin kesäravintola 1880-luvulla. *Tammerkoski* 11–12/1961; Supplement till ”Reserutter i Finland” (1893); *Tampereen Uutiset* 11.5.1892; Voionmaa, Väinö: Tampereen kaupungin historia IV (Tampereen kaupunki, 1935).

Kuva: Kaarina Lehtisaari

Talkootyö Peräkonttikirppiksellä on helppo tapa auttaa avun tarpeessa olevia ihmisiä.

Peräkonttikirppikselle haetaan talkooväkeä

Supersuosittu Moron peräkonttikirppis järjestetään sunnuntaina 14. syyskuuta kello 9–15 Tampereen Keskustorilla.

Peräkonttikirppiksen paikkamaksuista sekä grilli- ja kahvilatoiminnasta kertyvät tuotot menevät Vanhan kirkon kohtaavaan ja auttavaan työhön. Vanhan kirkon toimintaan osallistuu ihmisiä, joilla on haasteita esimerkiksi työttömyyden, yksinäisyyden ja päihdeongelmien takia. Toiminta tavoittaa myös opiskelijoita ja nuoria, joilla on huolia rahasta ja toimeentulosta.

Tapahtuma mahdollistuu pitkälti vapaaehtoisten ansiosta. Peräkonttikirppikselle kaivataan talkoolaisia liikenteenohjaukseen, grilli- ja kahvilakojuille sekä kahvinkeittoon. Talkoovuorot ovat kello 7–15.30.

Peräkonttikirppiksen järjestävät Tampereen ev.lut. seurakunnat, *Aamulehti*, Pirkanmaan jätehuolto ja Ekokumppanit.

Ilmoittautumiset: dyv.tampere@evl.fi

Koulutus lähetyksestä ja kehitysyhteistyöstä alkaa syksyllä

Lähde liikkeelle -koulutus tutustuttaa osallistujat nykypäivän lähetystyöhön, maailmanlaajuiseen kirkkoon sekä kansainväliseen diakoniaan ja kehitysyhteistyöhön. Kurssi järjestetään kahden viikonlopun mittaisena syys- ja marraskuussa Tampereella.

Koulutuksessa kuullaan lähetystyön teologisista perusteista ja pohditaan omaa paikkaa suhteessa lähetykseen. Se tarjoaa laajan näkymän Suomen Lähetysseuran työnäkyyntä ja toimintaan myös vaikuttamis-, rauhan- ja ilmastotyössä.

Koulutukseen voi hakea kuka tahansa asiasta kiinnostunut, ja se on maksuton. Kahvia ja teetä on tarjolla koko päivän, ja ruokailu on omakustanteinen. Tiloissa on mahdollisuus omien eväiden nauttimiseen.

Koulutuksen osana on myös mahdollista osallistua opintomatkalle, jossa tutustutaan lähetystyöhön jossakin Suomen Lähetysseuran työkohteessa.

Koulutuksen ohjelma:

- Koulutusviikonloppu: 13.–14.9. Kalevan kirkko
- Välitapaaminen etänä (päivämäärä myöhemmin)
- Koulutusviikonloppu 15.–16.11. Pispalan kirkko

Ilmoittautumiset 31.8. mennessä ja lisätietoja:

lähetyssihteeri Sanna Kramer, sanna.kramer@evl.fi

lähetyssihteeri Riitta Laiho, riitta.laiho@evl.fi, 041 548 0150

Kuva: Pyykin kesäteatteri/ Harri Hinkka

Tuntemattoman sotilaan rooleissa nähdään niin Pyyikki-konkareita kuin uusia kasvoja-kin, muun muassa Vernerin Lilja. Lisäksi mukana on Nokian Etunäyttämön näyttelijöitä.

Tuntematon sotilas on ajankohtaisempi kuin koskaan

Pyykin kesäteatterissa nähdään tänä kesänä Väinö Linnan *Tuntematon sotilas*. Ikonisella teoksella kesäteatteri juhlii 70-vuotista historiaansa ja kutsuu katsojat koolle kansallisen suurteoksen ääreen.

Väinö Linnan 70 vuotta sitten julkaistulla teoksella on merkittävä asema Pyykin kesäteatterin historiassa. Edvin Laineen ohjaamaa Tuntematonta sotilasta esitettiin Pyykissä 1960-luvulla täysille katsomoille yhdeksän vuoden ajan, ja se on edelleen kautta aikain katsotuin kesäteatteriesitys Suomessa. Vuonna 1997 näytelmä sai Pyykissä uuden tulemisen Kalle Holmbergin ohjaamana.

Tämän kesän esityksen on Linnan romaanista näytelmäksi sovittanut **Sami Keski-Vähälä**. Ohjauksesta vastaa **Antti Mikkola**.

Tuntematon sotilas on visuaalisesti ja kerroksellisesti vaikuttava elämys, mutta myös syvästi koskettava rauhanjulistus sodan mielletymyystä vastaan. Samalla se on hyvästijättö viimeisille elossa oleville veteraaneillemme.

”Väinö Linnan pasifistinen sanoma ei ole koskaan ollut näin ajankohtainen”, sanoo näy-

telmäkirjailija Sami Keski-Vähälä.

Näytelmässä nähdäänkin jotain muuta kuin vain velikultia – nuoria miehiä, melkein-pä poikia törmäämässä kohtaloonsa, jonka tarkoitusta he eivät itse tiedä, eikä sitä taida tietää kukaan muukaan.

”Ukrainan sota on osoittanut, että sodat käydään edelleen nuorten miesten toimesta ja heidän elämänsä kustannuksella”, ohjaaja Mikkola sanoo.

”Kun aloitin Tuntemattoman sotilaan lukemisen uusin silmin, Pyykille tuleva näytämösovitus mielessäni, hätkähdin romaanin tunnevoimaa”, Mikkola kertoo. ”Jonnekin satumanvaraisen tarkoituksettomuuden ja Jumalan väliin jää nuoren sotilaspojan sielu.”

”Nyt Nato-Suomessa, sotiemme veteraanien siirtyessä ajasta ikuisuuteen, Tuntematonta sotilasta katsoo kanssamme uusi sukupolvi, joille 80 rauhan vuotta ovat ikuisuus ja mustavalkokuvat isovanhemmista muinaismuisto. Siksi esitys on tärkeä tänään. Ehkä tärkeämpi kuin koskaan aiemmin.” **S**

Tuntematon sotilas, ensi-ilta 11.6.

Pyykin kesäteatterissa

Taiteen ja uskon tila

JOENSUUSSA esitettiin vuonna 1981 Benjamin Brittenin lapsiooppera *Nooan tulva*. Meitä oli mukana lähes parisataa Joensuun Musiikkiopiston lasta ja nuorta. Esitykset tallennettiin myös televisiolle.

Kirkko on Brittenin lapsioopperan luonteva esityspaikka. Nooan tarina on näyttämöllä yksinkertainen. Eläimet saapuvat arkkiin pitkässä jonossa. Lopussa maailmaan palaa harmonia, ja yleisökin laulaa.

Koulullinen ihmislapsia ei pysy hiljaa kirkkotilan tultua tutuksi harjoituspaikaksi.

ALTTARI pidettiin kyllä pyhänä, eikä kaiteen takaa saanut edes oikaista. Eväiden syömistä, unohtuneita villapaitoja, tauoilla juoksentelua tai kikatusta kirkkotilassa ei kuitenkaan voitu välttää. Suntiolla oli vahtimista, ettei kukaan seikkaillut kirkkontorniin tai jäänyt jumiin urkujen taakse.

Neuvottelua tilan pyhyyden ja käytettävyyden kesken käytiin monilla tasoilla. Saarnastuoli suljettiin, ja lavastukseen rakennettiin koroke sitä vastapäätä. Jumalan ääni kuultiin, mutta sen esittäjä piilotettiin parvelle.

Olen edelleen sitä mieltä, että lopputulos oli hyvä. Esityspaikan uskonnollista funktiota kunnioitettiin, vaikka se hipihiljaa oleminen olikin lapsille välillä liikaa.

NEKIN aikuiset, joita harjoitusjakso oli uskonnollisessa mielessä suures-

ti ahdistanut, saivat kuitenkin ensi-iltapäivänä unohdettoman kokemuksen.

Kun tunnin mittainen teos alkoi, taivas ulkona alkoi tummua. Kun Nooan myrsky oli hurjimmillaan, kirkkosalikin oli pimentynyt, ja ulkona salamoi ukkonen.

LOPUSSA, kun kellopeleihin ja jousoittimin loihdittu sateenkaari kaartui ilmaan sovinnon merkiksi, länsipuolen ikkunoista paistoi niin kirkas aurinko suoraan saliin, että jokainen penkkien välistä paljastunut karkkipaperi oli saman tien unohdettu. Kirkko oli sovussa sekä taiteen että uskon tila. **S**

Kirjoittaja on professori ja Tampereen Työväen Teatterin dramaturgi

Kuva: Hannu Jukola

12. vuosikerta

Kustantaja / julkaisija: Tampereen ev. lut. seurakunnat

Toimitus:

päätoimittaja Kirsi Airikka, 050 381 0970
toimitussihteeri Asta Kettunen, 050 438 2716

s-posti: toimitus@siltalehti.fi ja etunimi.sukunimi@evl.fi

Osoite: Seurakuntien talo, Näsilinnankatu 26, PL 226, 33101 Tampere

Kaupalliset ilmoitukset:

Mediamyynti Sacrum-Kotimaa Oy
Juha Kurvinen p. 040 665 5983
Kati Kinnunen p. 044 491 3199
s-posti:
etunimi.sukunimi@kotimaa.fi

Jakelu: Tampereelainen

Jakelupalaute: jakelupalaute.fi/
silta tai Suomen Suoramainonta
Tampere, 040 085 9766

Tilaukset:

sari.laakso@evl.fi, 03 219 0111

Taitto: Timo Saarinen / pelagus.fi

Painosmäärä: 90 000 kpl

Paino: Sanoma Manu, Tampere

ISSN 2342-0979 (painettu)

ISSN 2342-0987 (verkkojulkaisu)

Seuraavat lehdet ilmestyvät: 3.9., aineisto viimeistään 13.8., 1.10., aineisto viimeistään 10.9.

Kuva: Tuula Vartiainen

Näyttelyn kuvien esillepanosta keskustelemassa tuomiorovasti Olli-Pekka Silfverhuth (vas.), historiantutkija Mikko Pollari, valokuvaaja Hannu Jukola ja Vanhan kirkon pappi Olli Viljakainen.

Kuvia 200-vuotiaasta Vanhasta kirkosta

Vanhassa kirkossa on kesän ajan nähtävillä valokuva-näyttely, joka tarjoaa välähdyksiä 200-vuotiaan kirkon ja samalla Tampereen historiasta. Katseltavana on 20 valokuvaa, joista vanhimmat on kuvattu 1800-luvulla, uusimmat viime vuonna.

Kuvat näyttelyyn ovat valinneet Tampereen seurakuntien pitkäaikainen valokuvaaja **Hannu Jukola** ja historiantutkija **Mikko Pollari**.

Kuvien valinnassa vaakakupissa painoivat erityisesti valokuvan esteettiset ansiot.

– Kuvan täytyy toimia itsenäisenä kuvana ja olla visuaalisesti mielenkiintoinen, kiteyttää Hannu Jukola.

Näyttelyn perusteella Vanhan kirkon visuaalisesti mielenkiintoisin vuosikymmen on 1930-luku, sillä näyttelyn kahdestakymmenestä kuvasta peräti kuusi on mahdollisesti kuvattu 1930-luvulla.

Myös kuvien historialliset arvot vaikuttivat valintaan. Näyttelyyn otettiin esimerkiksi Emil Martinus Stafin (1906–85) valokuva Eino Haarlan hautajaisista vuodelta 1938. Mikko Pollari pitää kuvaa historiallisesti mielenkiintoisena, sillä kuvasta välittyy aikakauden hautauskulttuuri surupukuineen ja kirkon koristeiluineen.

Mysterikuva ilmasta

Yksi näyttelyn kiehtovimmista kuvista

on ilmakuva kellotornista ja torista. Kuvasta ei tiedetä muuta kuin kuvauspäivämäärä 6.5.1933.

Miten kuva on otettu? Onko huimapäinen lentäjä kaartanut lentokoneellaan tapulin vierestä kaulahuivi liehuen? Vai onko sittenkin ilmaan noustu jollakin muulla vempaimella?

Jukola ja Pollari veikkaavat, että kuvaaja on noussut kirkon viereen kuumailmapallossa.

– Toinen vaihtoehto on zeppeliini, mutta en ole löytänyt tietoa siitä, että Tampereen seudulla olisi liikkunut ilma-laiva tuohon aikaan, sanoo Pollari.

Jos lukijoilla on tietoa mysteerikuvasta lähes sadan vuoden takaa, viestiä voi lähettää *Sillan* toimitukseen.

Juhlakirja syksyllä

Jukola ja Pollari ovat etsineet Tampereen vanhoja kuvia muun muassa Finna-arkistosta, Vapriikin Siiri-tietokannasta ja Tampere-Seuran kuva-arkistosta. Kuvia ei ole kahlattu pelkästään näyttelyä varten, vaan luvassa on juhlakirja Vanhasta kirkosta. Kirjan kirjoittaa Mikko Pollari ja se julkaistaan marraskuussa.

– Kirjasta on tarkoitus tulla lämminhenkinen, kepeä ja ihmisläheinen – juhlakirjamaisuutta vältellään, vaikka se juhlakirja onkin, luonnehtii Pollari.

Pollari on viime vuosina erikoistunut tamperelaiseen kirkkohistoriaan, sillä hän on kirjoittanut *Silta*-lehteen vuo-

Historia

Kuvan täytyy toimia itsenäisenä kuvana ja olla visuaalisesti mielenkiintoinen.

desta 2022 lähtien Sattumuksia kirkon kulmilta -juttusarjaa.

Pollari toivookin, että ihmiset enemmän kiinnostuisivat oman lähiympäristönsä historiasta ja näkisivät sen merkityksen. Kirkoilla on hänen mukaansa paikallishistorioissa aivan erityinen rooli.

– Kirkot ovat avaimia paikallishistoriaan, sanoo Pollari.

Vanha kirkko avoinna koko kesän

Vanhan kirkon juhluvuosi ja valokuva-näyttely tuovat toivotun muutoksen myös kirkon aukioloaikoihin. Kirkko on avoinna koko kesän maanantaista perjantaihin kello 12–17, ainoastaan juhannusaattona se on suljettu.

Rakennuksessa on aukioloaikoina paikalla myös opas. Kahvila on auki juhannukseen saakka.

Vanha kirkko viettää 200-vuotisjuhlaan pitkään ja hartaasti, sillä juhlinta alkoi jo adventtina 2024. Juhlajumalanpalvelus järjestettiin 11. huhtikuuta tänä vuonna, jolloin tuli kuluneeksi tasan 200 vuotta kirkon vihkimisestä.

Kaarina Lehtisalo

Tampereen sydämessä – Vanha kirkko 200 vuotta -valokuvanäyttely. Avoinna 2.6.–29.8.2025 ma-pe kello 12–17.

Vapaa pääsy

Vuoden 1933 ilmakuva Vanhasta kirkosta ja pitkä juttu: silta.fi

”Signe Brander” valmistautuu kiipeämään Nikolainkirkon torniin. Valokuvaajaa esittää Henna Moisio Kulttuuriosuuskunta Somanan Museonauteista.

Kun Signe Brander kirkontorniin kiipesi

Suomalaisen naisvalokuvauksen uranuurtaja Signe Brander (1869–1942) on yksi keskeisistä hahmoista Postimuseon *Kuvan vallankumous* -näyttelyssä.

Hänet tunnetaan ennen kaikkea Helsingin katunäkymien ja elämänmenon kuvaajana, mutta häneltä löytyy paljon myös kirkkojen torneista kuvattuja maisemia.

Ensimmäiset maisemakuvansa nykyisestä pääkaupungista hän otti vuonna 1905 kiipeämällä Nikolainkirkon, nykyisen Helsingin tuomiokirkon, torniin.

– Tuo tiedetään hänen ottamistaan kuvista, vahvistaa **Pirkko Soininen**, joka luennoi Branderin elämästä ja tuotannosta Vapriikissa.

Nuo kuvat eivät vielä olleet sitä tasoa, jota edustivat Helsingin muinaismuistolautakunnan tilaamat kuvat katoavasta kaupungista.

– Hän kiipesi myöhemminkin mielellään torniin, Soininen vahvistaa.

Brander kuvasi torneista etenkin panoraamo-

Valokuva

ja. Hän ikuisti urallaan myös Suomen sodan taistelupaikkoja, jotka päätyivät kirjaan, mutta joista tehtiin myös postikortteja. Kartanoiden kuvia Museoviraston hallussa on pari tuhatta.

Soinisen viime vuonna ilmestynyt romaani *Signe* (Bazar, 2024) myötäilee Branderin elämää, mutta pyrkii pääsemään sairastuneen nimihenkilön tuntemuksiin tämän itsensä kertomana.

Näyttely ohjaa vieraitaan kulkemaan matkan, joka osoittaa, miten kuva löysi tiensä postikortteihin. Vakioaiheita korteissa ovat olleet niin sodat kuin onnettomuudet ja luontokin.

Toistuviin aiheisiin kuuluu esimerkiksi K. E. Ståhlbergin kuvaama Turun tuomiokirkko. Uutiset, kuten Dresdenin Ristinkirkon palo 16.2.1897 ja Hampurin Pyhän Mikaelin kirkon palo 3.7.1906, levisivät aikanaan korttien avulla ympäri maailman.

Signe Branderin kuvista pääsee nauttimaan myös osoitteessa helsinkikuvia.fi/collection/22.

Teksti ja kuvat: **Asta Kettunen**

Uusi kirkko ja ja Vanha kirkko Svante Lagergrénin Laporellossa, eli haitarimaisesti avautuvassa kuvasarjassa. Ne ilmestyivät aluksi litografioina.

Kuva: Marja Pirilä

Tamperelaisen Marja Pirilän työ *Anu* on esillä Kivinavetassa. Pirilän haastattelu julkaistiin Sillassa 6.3.2024.

Matkalla kulttuuristen kerrostumien välillä

Tyrvään Pappilan Kivinavetan tämän kesän näyttely *Matkalla – Kulttuurisia kerrostumia*, vie katsojat matkalle, jota viitoittaa valikoima neljän omaleimaisen ja kulkevaisen taiteilijan teoksia.

Esillä on taiteilijapari m&p:n eli Juha Merran ja Jouko Pullisen, valokuvataiteilija Marja Pirilän sekä kuvataiteilija Jenni Yppärilän teoksia. Matkaa pääsee tekemään monella tasolla – muistoissa, haaveissa ja tulevassa.

Taidenäyttelyn yhtenä kantavana teemana on aika, jonka vaikutukselta ei säästy mikään eikä kukaan. Teoksia katsellessa on havaittavissa ajan luomat kerrostumat kulttuurissa, maisemassa, ihmisissä ja luonnossa.

Tämän matkan tarkoitus on myös eksyttää lempeällä tavalla löytämään uutta. Se saattaa hetkittäin olla kompastelua oudolla polulla, mutta antaa mahdollisuuden oivaltaa jotakin, ihastua ja innostua.

Tamperelainen taiteilija Juha Merta ja hänen hämeenlinnalainen kollegansa Jouko Pullinen tekevät taiteellista m&p-yhteistyötään dialogin kautta.

Sana ”dia-logos” tarkoittaa välissä olevaa. Ajatuksena on, että on olemassa jotakin, joka on lähtöisin kahdesta, mutta sijoittuu niiden väliin. Dialogisuuden tarkoituksena on rakentaa välittävä todellisuus, jossa taiteilijoiden käsialat ja maailmat kohtaavat.

Matkoja ihmisten luo – ja itseensä

Toinen Kivinavetassa esillä oleva tamperelaistaiteilija on Marja Pirilä. Hänen camera obscura-menetelmällä kuvatut valokuvateoksensa on kuvattu eri puolilla Suomea, Italiassa, Ranskassa, Norjassa ja Japanissa.

Sarjaa kuvatessa Pirilä tekee matkoja ihmisten luo – ja samalla itseensä. Hän tarkkailee maailmaa ja ihmisten elinpiirejä paitsi valokuvaajan myös ekologin silmin. Teossarja onkin saanut alkunsa halusta tehdä näkyväksi ihmisten olemisen tiloja, fyysisiä ja mentaalisia.

Näyttelystä tehdyssä taidekirjassa on tekstinä tamperelaisen Marisha Rasi-Koskisen lyhytproosa.

Helimaaria Utriainen

Matkalla – Kulttuurisia kerrostumia 16.8. saakka, Tyrvään Pappilan Kivinavetta, Jaatsinkatu 2, Sastamala
Lisää: artpappila.fi

Kristillinen Eläkeläisyhdistys Ikinuoret viettää tänä vuonna 50-vuotisjuhliaan. Yhdistyksen mottona on, että jokainen voi tulla mukaan toimintaan sellaisena kuin on, ja sopu säilyy toinen toistaan kunnioittaen.

Lähimmäisen kohtaaminen on sydämen asia

Ikinuorten tavoitteena on kohdata ihminen, ja jokainen voi olla oma itsensä. Olemme yhteiskristillinen yhdistys, joka toivottaa kaikki tervetulleiksi, kertoo viestintävastaava ja kantava voima **Tuula Kivimäki**.

Kristillinen Eläkeläisyhdistys Ikinuoret viettää tänä vuonna 50-vuotisjuhliaan.

– Yhdistys perustettiin, kun kaivattiin hengellistä vaihtoehtoa muun eläkeläistoiminnan rinnalle. Ohjelma tarjoaa mielen ja ruumiin virkistystä sekä hengellistä ravintoa, lisää Kivimäki.

Kuukausitapaaminen Seurakuntien talon Näsin salissa kokoaa joka kerta 60–100 osallistujaa. Tietoiskussa annetaan vinkkejä ikäihmisten etuuksista ja palveluista, kuunnellaan luentoja sekä nautitaan monipuolisesta ohjelmasta. Musiikkia tarjoilee Ikinuoret-kuoro.

Joka kerralla nautitaan yhdessä myös kahvitarjoilusta ja leivonnaisista, jotka on valmistanut emäntä Eija-Liisa Ojala. Kevätjuhlassa kahvituk-

sessä olivat auttamassa myös Pirkko Wallenius ja Marita Stenbäck.

– Itse saan voimia arkeen, kun täällä saa vaihtaa kuulumisia muiden kanssa, pohtii kaksi vuotta puheenjohtajana toiminut **Keijo Kantonen**, joka kiittää yhdistyksen hallitusta hyvästä tiimityöstä.

Yhdistyksen sihteeri **Tuula Aapro** kertoo saaneensa jäsenistä itselleen hyviä ystäviä.

Kantosen mukaan kuukausitapaamisen hengellinen osuus on myös tärkeää osallistujille. Hartauden pitää yleensä jonkin seurakunnan tai kristillisen järjestön pappi, mutta maallikotkin ovat tervetulleita pitämään puhetta.

Varapuheenjohtaja **Leena Järvinen** on viihtynyt päiväretkillä, joita järjestetään 4–5 vuoden aikana. Retkillä tutustuu uusiinkin ihmisiin.

Lähimmäispalvelu on sydämen asia Ikinuorille. Moni pitää puhelimitse yhteyttä tuttuihinsa tai toimii saattajana asioinnissa. Joukko ikinuoria käy myös palvelukodeissa tapaamassa asukkaita.

– Itsekin asun senioritalossa, ja käyn katsomas-

sa joitakin ikäihmisiä päivittäin. Monet vanhukset ovat yksinäisiä, ja siksi ihmisten kohtaaminen kasvotusten on tärkeää, miettii Kivimäki, joka on myös Tampereen kaupungin vanhusneuvoston jäsen.

– Uusia osallistujia toivotaan mukaan, mutta toiminnasta kertominen lehti-ilmoituksin vie rahaa. Kaikilla ei ole mahdollisuutta käyttää verkkoa, huokaa Kivimäki.

Viime vuoteen asti yhdistys on saanut avustuksen Tampereen kaupungilta, mikä on ollut yhdistykselle merkityksellinen asia. Tuomiokirkkoseurakunta antaa kokoontumistilan käyttöön maksettua.

Kirsi Airikka

Ikinuorten kuukausitapaaminen 12.8. kello 12 Seurakuntien talossa. Ikinuorten 50-vuotisjuhla ja messu 2.9. kello 11 Aitolahden kirkossa. Juhla on avoin kaikille ikäihmisille. Ilmoittautuminen ruokailun vuoksi: tuulat.kivimaki@gmail.com, p. 0500 779 244. Lisätietoa: krell.fi/yhdistykset/tampere

Kuva: Tuula Vartiainen

